

וברטוריקה מעולה, כולל מלאי עצות זמין והסברים ברורים, שכל אחד מהם כיווץ את אלישבע ולקח ממנה עוד פיסת אוויר וביטחון עצמי.

"אבל מתי את מספיקה לסדר את כל הבית?" תחינה הייתה בקולה. לו רק אמכור לה את הסוד.

"זה פשוט הרבה יותר ממה שאת חושבת", אמרתי והאמנתי לעצמי. הנה כלל שלא ידעתי בימים ההם: ככל שמסבירים לאנשים כמה פשוטה המשימה שהם לא מצליחים לבצע ו'מה הבעיה לעשות את זה?' ככה מצניחים להם את המוטיבציה להצליח בה.

"זה פשוט ממש", הדגמתי את הכלל הנ"ל, "הנוסחה היא לשמור תמיד על בית מסודר!" כמה טוב; הנה אני זוכה ללמד את כל התורה על רגל אחת!

"זה נשמע מושלם. הלוואי עלי! אבל לא נראה לי שיש לי סיכוי ליישם את הנוסחה שלך בגלגול הזה".

הקשבתי לאלישבע. רציתי באמת לעזור לה בסידור הבית שלה. הייתי בטוחה שזו הדרך.

"רגע, בעצם את רוצה לומר שהבית שלך תמיד-תמיד יהיה מסודר?" היא השתוקקה להבין.

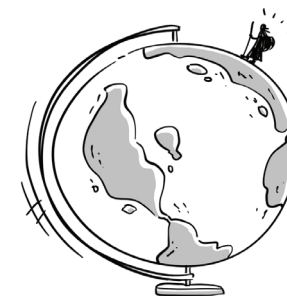
"אההמ, כן", נבוכותי לרגע, אך מייד שוב נאזרתי ביטחון, "הבית שלי יהיה מסודר לעולם ועד!"

באותו רגע פרצנו בצחוק גדול.

אחריו היו דממה דקה ובושה מחרישת אוזניים.

אני רוצה בית מסודר? שיהיה בית מסודר. אבל בית מסודר תמיד? לעולם ועד?!

נסחפתי.

הקדמה סודות מן הסדר

מיליוני נשים בעולם נושאות בליבן חלום אוטופי שהבית שלהן יהיה מסודר תמיד. הן לא יודעות, כל מיליוני הנשים האלה, שהחלום המתוק שלהן הוא מלכודת דבש.

גם אני נשאבתי למלכודת הזאת; 'פנטזיית הבית המסודר'. האמנתי בה בכל ליבי.

ישבתי על הספה בבית של אלישבע, חברה יקרה, וכיאה לעקריות בית מתחילות שוחחנו על ענייני ארגון הבית. נתוני הפתיחה לא היו הוגנים: אני קיבלתי משמייים יכולת ארגון וסדר. אלישבע קיבלה מתנות אחרות, אך בניהול הבית היא השתבצה במקום מתוסכל ומיואש.

כך זה נשמע בימים ההם, כשהיה לי ניסיון מועט בניהול הבית שלי אך ביטחון עצמי לרוב לדבר על בית מסודר:

אלישבע: "תגידי, איך את מסדרת את...?" בתשובה יריתי כללים, מנצלת את ההזדמנות לאלף בינה בטון דרמטי, בכושר שכנוע

חדש של קורונה. כנראה בבלגן שחוללה הקורונה בכל זירה ותחום כמעט, אנשים גילו שההתעסקות בענייני הסדר של הבית נותנת ריפוי ויציבות לנפש. גם ההימצאות הממושכת בבית, שנכפתה עלינו, אילצה אותנו להתמודד עם העניין חזיתי, בלי לברוח ממנו החוצה.

חלפה שנה נוספת עד שהיה בי אומץ לפתוח קו תוכן שיהיה במה מכובדת לשיח ולדיון על הסדר בבית. יצאתי לדרך ונדהמתי מהביקוש, מהצורך ומהמשוב לקו. בשיתוף פעולה מרגש של אלפי מאזינות מהארץ ומהעולם, אנחנו מביאות בקו כל רעיון שעשוי לקדם בבית סדר וארגון ומדייקות את הנוסחה המאפשרת לחיות בסדר.

אחרי כארבע שנים שבהן בכל יום עולה בקו תוכן חדש, חשבתי שהגיע הזמן להעלות על הכתב את ה'טופ' שבמלאי. אין תחליף לחכמת ההמונים, ואין כמו כוח הרבים. חשתי שממקומי הזה; 'צומת סדר-ברשות הרבים', אני יכולה להיות שליחה לדבר טוב.

התוכן כבר היה: רציונל, כללים, יוצאים מן הכללים, עצות, טיפים ודוגמאות מהשטח ומהחיים בבית. כדי להדפיס את כל זה בספר – נשאר לי רק לסדר.

קדימה,

אנחנו מתחילות.

שנים רבות עברו מהשיחה ההיא, ובמבט לאחור אני חושבת שהבושה שהציפה אותי אחרי המילים המטופשות: "הבית שלי יהיה מסודר לעולם ועד" – היא העומדת מאחורי הספר הזה.

המשכתי לאהוב סדר, ואיתו הבנתי שקיצוניות, עיין ערך 'בית מסודר לעולם ועד', אינה אמינה, אינה יעילה ואינה מתיישבת על הלב. בכלל, השאיפה לשלמות היא שילוב של טיפשות, גאווה ותמימות. לא ייתכן שבבית שחיים בו אנשים יהיה סדר תמידי. שאיפה למציאות כזו אינה אלא תקווה שלא תתממש.

רק אחרי שלמדתי ליהנות מ'בית מסודר עכשיו' יכולתי למצוא את הנוסחה הנכונה לחיים בבית שיש בו סדר בסיסי. אחרי שהייתה לי הנוסחה – יצאתי לדרך. לא לדרך שמתימרת להבטיח 'בית מסודר לעולם ועד', כלומר סדר סטטי, מת, אלא לדרך שמבקשת לחיות בסדר; חיים חיוניים שיש בהם סדר.

השלב הבא היה יציאה לשטח. הלכתי לבתים כדי לסדר, לעשות את מה שאני אוהבת. היינו, בעלת הבית ואני, מסדרות ולומדות על המתכונת האידיאלית לארגון ולסידור הבית כך שיהיה נעים ונוח לחיות בו, וכדי שכאשר יגיע הבלגן (והוא יגיע!) יהיה קל ופשוט להחזיר את הסדר. עד הפעם הבאה.

סידור הבתים היה בשבילי תרפיה מהנה. לקוחה הביאה את הבאה אחריה, ובעודי תוהה אם זו העבודה שלי במקום ההוראה, התחלתי ללמוד את הנושא לעומק, כדי להיות מקצועית ולא רק מנוסה. כשהרגשתי שיש לי די ידע וניסיון, התחלתי למסור הרצאות בנושא סדר וארגון.

ואז באה הקורונה, ואיתה שינויים בחיים של כולנו. האפשרות למסור שיחה בטלפון לאלפי נשים מכל העולם נעשתה נגישה ושכיחה, וההרצאות על סדר וארגון נעשו פופולריות בפורמט החדש: מהרצאות פרונטליות הן השתנו לשיחות במגוון קווי תוכן שצצו עם כל זן